

Soms kan de kleinste beslissing je leven voorgoed veranderen.

De lijfwacht van Abraham Lincoln besluit om tijdens de pauze nog even in de bar van het Ford's Theatre te blijven hangen om iets te drinken.

De chauffeur van de aartshertog neemt in Sarajevo de verkeerde afslag omdat hij het verdomt om de weg te vragen. (Mannen, hè?)

Je luistert eindelijk naar je alwetende zwager en belegt alles wat je hebt via een zekere Bernie Madoff. Vast rendement, man. Zo simpel als wat.

De dwingelandij van de kleine beslissingen, heeft iemand het eens genoemd. De poort van de geschiedenis draait op kleine scharnieren.

De nachtmerrie van Danny Goodman begon met een korte handdruk en een vriendelijke glimlach.

Altijd als hij naar de particuliere school van zijn dochter reed, de Lyman Academy, dacht Danny onwillekeurig aan de statige Wayne Manor, het imposante landhuis net buiten Gotham City waar Batman woont als Bruce Wayne. Reed hij maar in de Batmobile in plaats van in een Honda Accord uit 1997.

Lyman was de meest exclusieve particuliere school voor meisjes in Boston, en de meeste andere auto's in de afhaalrij waren glimmende luxueuze SUV's: Range Rovers, Mercedessen en Land Cruisers. Maar vandaag zou Abby de publieke vernedering van gezien worden in een Accord bespaard blijven, want haar vader arriveerde twintig minuten voordat hij haar zou ophalen. Hij had een afspraak met de conrectrix van de bovenbouw, Tinsley Thornton, die door iedereen Lally werd genoemd.

Lally. Geen wonder dat Danny zich hier niet op zijn gemak voelde.

Hij parkeerde naast het gebouw, waar ook de leraren parkeerden en waar zijn gedeukte oude Honda minder uit de toon viel.

Het kantoor van de conrectrix van de bovenbouw lag aan het eind van een lange gang, naast dat van de rector en de afdeling TOELATINGEN, die net zo goed AFWIJZINGEN had kunnen heten. Om tot Lyman te worden toegelaten moest je ofwel iemand kennen – verschillende iemands – of een cheque kunnen uitschrijven die groot genoeg was om een nieuwe bibliotheek te bouwen. Danny had mazzel gehad: de stichting waarvoor wijlen zijn vrouw, Sarah, had gewerkt, werd gefinancierd door een man die toevallig ook de voorzitter was van de raad van bestuur van Lyman.

Lally Thornton ontving hem met een zorgelijk gezicht in haar grote kantoor met eikenhouten lambrisering en nam zijn hand tussen de hare. Haar staalgrijze haren werden bijeengehouden door een zwarte fluwelen haarband. Ze droeg een zwarte coltrui, een dubbele parelketting en een parfum met de doordringende bloemetjesgeur van toiletblokjes. Haar houding van dodelijke minzaamheid deed Danny altijd denken aan de rectrix van die dure meisjesschool, Jean Harris, die jaren geleden de dieetgoeroe Herman Tarnower had doodgeschoten.

‘Thuis alles goed met Abby?’ vroeg ze met ingehouden bezorgdheid. Ze nam plaats op een lage, met brokaat beklede stoel terwijl Danny recht tegenover haar op de bank ging zitten.

‘O, ja, ze... maakt het prima.’ Hij slikte.

‘Ze heeft het er vast moeilijk mee.’

Hij knikte. ‘Maar ziet u, Abby is sterk.’

‘Op die leeftijd haar moeder verliezen. Wat vreselijk.’

Danny knikte. Ze had het dossier natuurlijk net gelezen. ‘Ik had een vraagje over de reis naar Italië,’ zei hij.

Haar gezicht klaarde op. ‘Het is zo’n intense ervaring,’ zei ze. ‘U zult het zien. Ze veranderen erdoor. Ze komen als een ander mens terug – zich meer bewust van de wereld, met meer waardering voor andere culturen en... nou ja, het is alsof al die klikjes oplossen, al die dwaze spanningen tussen de meisjes. Ik zou het zelfs transformerend willen noemen. Abby... o, ze gaat toch mee, hè?’

‘Tja, ziet u, dat is de vraag.’

‘Ze móét meegaan. Ze moet absoluut meegaan. Het is de reis van je leven.’

Hij depte zijn klamme handpalmen droog op zijn broekspijpen. ‘Ja, ik weet het, dat heb ik gehoord... Maar Abby... nou ja, u weet hoe idealistisch meisjes op die leeftijd kunnen zijn. Ze is bang dat sommige van haar klasgenootjes het er misschien moeilijk mee hebben.’

‘Moeilijk?’

‘De vijfduizend dollar, bedoel ik. Niet iedereen kan het zich veroorloven en, ziet u, dat zit haar dwars.’ Danny probeerde nonchalant over te komen. Alsof hij een hedgefondsmagnaat met een sociaal geweten was. In plaats van een schrijver wiens voorschot op zijn nieuwste boek al maanden op was.

Wat Lally blijkbaar niet wist, was dat hij meer dan een maand achterliep met het schoolgeld. Hij had geen idee hoe hij eraan moest komen – laat staan aan nog eens vijfduizend dollar voor een reis naar Italië. Lyman was de rijkste particuliere school in de Verenigde Staten. Hij was er tamelijk zeker van dat ze het nog wel even zouden uitzingen zonder zijn schamele zestienduizend dollar.

Hij stelde zich haar antwoord voor: *Ach, die vijfduizend dollar, dat is slechts een suggestie, een áánbeveling. De ouders hoeven het uiteraard niet te betalen als het problemen oplevert.*

Hij voelde een dikke zweetdruppel die achter zijn linkeroor omlaag biggelde en via de zijkant van zijn hals onder de kraag van zijn overhemd gleed.

‘Nou, dat is heel attent van haar. Zegt u maar tegen Abby dat als een van haar vriendinnen vanwege het geld niet meegaat naar Italië, haar ouders onmiddellijk met Leah Winokur moeten praten. Er zijn beurzen waarmee minderheden kunnen worden gesponsord.’

‘Natuurlijk.’ Hij was gekomen om te proberen iets te regelen waardoor Abby mee zou kunnen naar Italië. Een korting misschien. Een lening. Iets. Een beurs voor minderheden hielp niet bepaald. De enige minderheid waartoe Abby Goodman, met haar blonde haar en blauwe ogen, op deze school behoorde was die van Meisjes Wier Ouders Geen Zomerhuis Hadden. ‘Ziet u, ik vroeg me af of het ook voor andere ouders moeilijk zou kunnen zijn – geen minderheden, maar niet... u weet wel, heel rijk. Om zo’n bedrag op tafel te leggen, boven op al het andere.’

‘Ik denk niet dat de meeste Lyman-ouders dat een probleem zullen vinden. Niemand hóéft tenslotte naar Italië.’

En met een glimlach zo kil als van een pandjesbaas zei ze: ‘Was er verder nog iets?’

De gangen krioelden van de tienermeisjes. Er weergalmden kreten, uitroepen en gelach. Sommigen liepen arm in arm of met hun armen over elkaars schouders. Danny verbaasde zich er vaak over hoe hartelijk meisjes op die leeftijd waren en hij vergeleek hen onwillekeurig met tienerjongens, die stonken naar vieze gymsokken en puistjescrème en hun genegenheid uitten door elkaar op de schouder te slaan.

Hij wachtte vol angst op Abby.

Niet meegaan naar Italië, had ze gezegd, zou haar maatschappelijke dood zijn. Ze zou een paria zijn. Hij had gezegd dat hij erover na zou denken. Dat hij zou zien wat hij kon doen.

Zijn gesprek met Lally Thornton was een wanhoopsdaad geweest, een voorzet op goed geluk die niet was aangekomen. Het was nergens voor nodig Abby te vertellen hoe slecht ze ervoor stonden. Dat ze in wezen op hun laatste benen liepen. Hij wilde dat haar leven zo normaal mogelijk was, de omstandigheden in aanmerking genomen.

Ze hield zich veel beter dan een heleboel andere meisjes van haar leeftijd zouden hebben gedaan. Ze was sterk, maar de dood van haar moeder was een zware klap geweest. Maandenlang was haar standaardgezicht een Darth Vader-masker van woede geweest. Wie kon het haar kwalijk nemen?

Hij zag ertegen op haar het slechte nieuws te vertellen over het enige waar ze naar uitkeek.

Achter hem klonk een dreunende diepe basstem. ‘*Oh, Danny boy, the pipes, the pipes,*’ zong een van de schoolbeveiligers, Leon Chisholm, een zwarte man van een jaar of zestig met kortgeknipte zilvergrijze haren en een breed, open gezicht. Hij droeg een ziekenfondsbril en had een spleetje tussen zijn voortanden; zijn uitstraling was deels leraar, deels bokser. Hij had twintig jaar bij de politie in Boston gezeten en zou dus wel opgewassen zijn tegen een paar valse katjes in Lululemon-yogabroek.

‘Agent,’ zei Danny grijnzend en hij mepte hem kameraadschappelijk op de schouder. Nadat Leons oudste dochter, Rebecca, eindexamen had gedaan aan het Bunker Hill Community College – de eerste in de familie die had doorgeleerd – had Danny haar aan een baan bij een uitgeverij in Boston geholpen. Leon mocht Danny wel: hij was een van de weinige Lyman-vaders die hoi zeiden en echt met hem klets-

ten. Voor de meeste andere Lyman-ouders was Leon lucht.

Toen ving Danny een glimp op van Abby in de hal – haar sjaal met de zilverkleurige franje, daarna haar gezicht. Glimlachend, wat hem verbaasde. Hij kon zich niet heugen wanneer hij haar voor het laatst had zien lachen. Ze liep arm in arm met naar nieuwe boezemvriendin, Jenna Galvin.

Jenna Galvin leek Abby's tegenpool. Ze was klein en mollig en had donkere haren, terwijl Abby slank, gracieus en blond was. Jenna leek nors, uit de hoogte, arrogant zelfs, terwijl Abby aardig en meelevend was. Of in elk geval was ze dat geweest, tot zes maanden geleden. Jenna was pas onlangs in de bovenbouw op Lyman gekomen, wat ongewoon laat was om op een nieuwe school te beginnen, en ze was er blijkbaar een verschoppeling geweest. Abby, altijd even meelevend en misschien ook een beetje opstandig, had medelijden gehad met de nieuweling en vriendschap met haar gesloten. Nu waren ze onafscheidelijk.

Abby's gezicht klaarde op toen ze haar vader zag, wat verwarrend was – glimlachte ze naar iemand anders? Ze glipte behendig tussen de krioelende menigte meisjes door en sloeg haar armen om hem heen.

De eerste spontane knuffel in elf maanden, dacht Danny. Maar wat maakt het uit?

'O, mijn god, papa, bedankt!'

Waarvoor? wilde hij zeggen.

Ze knuffelde hem nog steviger. Hij was er nog steeds niet aan gewend hoe groot ze was geworden. 'Bedankt bedankt bedankt. Ik heb net mijn naam zien staan op de lijst van de Italië-reis. Ik wist wel dat je me mee zou laten gaan. Je bent zó geweldig.'

'Abby, lieverd...'

Jenna legde haar hand op Abby's arm. 'Mijn vader is er, kom.' Een slanke, zilvergrijze man in een duur uitziend kakikleurig pak kwam de hal binnen en gaf Jenna een kus.

'Abby, wacht... waar heb je het over?' zei Danny.

Maar Abby hoorde hem niet. Ze had zich omgedraaid en praatte met Jenna. Abby zei: 'Ja, totaál hè?' voordat ze zich weer tot haar vader richtte.

'Papa, is het goed als ik met Jenna mee naar huis ga?'

Het irriteerde hem even. Het was alsof ze nooit thuis wilde zijn. Maar hij zei alleen maar: 'Nou... ik weet het niet. Ik rij liever niet naar Weston om je op te halen.'

'Esteban brengt haar wel thuis,' zei Jenna.

Esteban was de chauffeur van de Galvins. Jenna's vader was een soort belegger en had hopen geld, zelfs naar Lyman-normen gemeten.

'Abby,' zei Danny, maar toen tikte iemand hem op zijn schouder. Hij draaide zich om.

De zilvergrijze man. Thomas Galvin.

Hij was zo te zien eind veertig. Zijn blauwgrijze ogen staken als staal af tegen zijn gebronsde gezicht. Zijn pak was onberispelijk gesneden, zijn lichtblauwe overhemd perfect gestreken, zijn das keurig geknoopt. Alles zoals het hoorde. Danny's goedkope colbertje, in de uitverkoop gekocht bij Men's Warehouse, deed sjofel aan.

'Ik wilde me alleen maar even voorstellen,' zei de man terwijl hij zijn hand uitstak. 'Tom Galvin.'

'Dan Goodman.'

Abby was al door de voordeur naar buiten gegaan met Jenna.

'Leuk om de vader van Abby te ontmoeten. Ze is geweldig.'

'Meestal,' zei Danny grijnzend.

'Jenna zou zich geen betere vriendin kunnen wensen.'

'Nou, het is ook leuk jou te leren kennen.'

'Luister, bedank dat ik mocht bijspringen in die Italië-toestand.'

'Bijspringen?'

'Abby is een reddende engel geweest voor onze Jenna. Je hebt geen idee.'

'Wacht even. Heb jij Abby's reis naar Italië betaald?'

'Om volmaakt egoïstische redenen, geloof me.' Hij liet zijn stem dalen tot een vertrouwelijk mompelen. 'Dit is Jenna's vierde school in drie jaar tijd. Ze smeekte al of ze ook hier weg mocht tot ze met Abby begon op te trekken. En ze wil absoluut niet met de klas mee naar Italië als Abby niet gaat.'

Danny's wangen werden warm. Hij was verbaasd en in verlegenheid gebracht. En boos, hoewel hij zijn boosheid zelden liet blijken.

Hoeveel had Abby haar vriendin verteld? Ze kon onmogelijk weten hoe slecht ze er financieel gezien voor stonden, maar ze moest iets gezegd hebben. Dit was meer dan gênant, dit was vernederend. Die rijke vent behandelde hem als een armoedzaaiër.

'Dat is bijzonder gul van je,' zei hij, 'maar ik kan het niet aannemen.'

'Alsjeblieft. Het is voor mijn dochter.'

'Het spijt me. Ik zal de thesaurier bellen en het rechtzetten. Maar ik waardeer het gebaar.' Hij glimlachte, draaide zich om en verdween door de voordeuren.

De zon verblindde hem. Langs de stoeprand stond een glimmend zwarte Maybach-limousine. Die moest van Galvin zijn. Een man in een uniform bestaande uit een zwart pak, een wit overhemd en een zwarte stropdas liep naar Abby en Jenna toe met een kartonnen Starbucks-meeneemdienblad en overhandigde hun elk een beker. Galvins chauffeur was blijkbaar bij Starbucks naar binnen gewipt.

‘Bedankt, Esteban,’ zei Abby. Ze draaide zich om toen Danny naar buiten kwam; ze straalde van opwinding en haar ogen schitterden. ‘Alles goed, papa?’

Hij wenkte haar. ‘Boogie,’ begon hij zacht, de koosnaam gebruikend die hij nooit gebruikte als er anderen bij waren.

‘O god, ik ben zo opgewonden,’ viel ze hem in de rede. Toen volgde er een stortvloed van woorden – *pasta* en *gelato* en *shoppen* – die Danny niet goed kon volgen. Ze pakte hem bij zijn ellebogen. ‘Ik ga naar Italië!’ zong ze bijna.

Hij had haar in geen jaren zo gelukkig gezien. Er verschenen kuiltjes in haar wangen en ze glimlachte zo breed dat het was alsof haar gezicht in tweeën zou splijten.

Wat nu? Haar vertellen dat er sprake was van een misverstand?

Danny was eens zo dom geweest een link te openen die een vriend hem had gestuurd. Naar een zogenaamde *crush video*. Van een vrouw die met naaldhakken op een jong katje ging staan. Het was een van de misselijkst makende, afschuwelijkste dingen die hij ooit had gezien en hij wou dat hij het ongezien kon maken.

Tegen Abby zeggen dat de reis naar Italië niet doorging zou ongeveer net zo voelen.

‘Dan,’ zei Galvin bij wijze van begroeting toen hij naar buiten kwam. Hij liet zijn BlackBerry zakken.

Danny liep naar hem toe en zei met zachte stem: ‘Ik kan dit alleen aannemen als ik het terug mag betalen.’

Galvins wenkbrouwen schoten omhoog. Hij knikte ernstig. ‘Als je dat níet doet, stuur ik mijn gorilla’s op je af.’ Hij schonk Danny een scheve glimlach.

‘Ik bedoel, sorry hoor, maar het is een beetje gênant. We kennen elkaar niet eens.’

‘Wat idioot is, nietwaar? Gezien het feit dat Abby en Jenna zo close met elkaar zijn. Luister, kom morgenavond bij ons eten, goed? De jongens zijn thuis van school en ze zijn dol op Abby, en Celina maakt haar fameuze *arroz con pollo*.’

Wat kon hij zeggen? Die knaap dokte voor de reis van zijn dochter naar Italië. Dineren met zijn gezin was het minste wat hij kon doen.

Veel later zou hij telkens weer terugdenken aan dit moment.

Hij stak zijn hand uit en glimlachte. ‘Lijkt me leuk,’ zei hij. ‘Ontzettend bedankt.’

3

Toen Danny de deur van zijn tweekamerflat in Marlborough Street opende, werd hij begroet door het luide kloppen van een hondenstaart op de vloer. Rex, hun reumatische, chocoladekleurige labrador, kwam moeizaam overeind uit zijn mand naast de keuken.

‘Het is al goed, makker; je hoeft voor mij niet op te staan,’ zei hij terwijl hij Rex terug naar zijn geruite kussen loodste, zijn grijzende vacht streelde en zijn heupen masseerde. Rex was dertien jaar oud, oud voor zijn ras. Zijn snuit was zilvergrijs geworden en over zijn amberkleurige ogen lag een melkachtig waas van de staar. Hij was van Sarah geweest, was na de scheiding met haar meegegaan en was later met Abby mee teruggekomen. Het oude beest, overlopend van genegenheid, had Abby heldhaftig over de dood van haar moeder heen geholpen.

Het rode lampje op Danny’s telefoon knipperde.

Acht voicemails. Zeven van een bijzonder irritante en vasthoudende incassoagent, Tony Santangelo van Asset Recovery Solutions, die blijkbaar was opgeleid aan de Bada Bing-school voor Incasseerders. Zijn ‘oplossing’ bestond eruit dat er beslag zou worden gelegd op Danny’s salaris.

Beslag. Zo’n onschuldig klinkend woord. Beslag voor pannenkoeken. Kopen deurbeslag.

En welk salaris?

Hij had het merkwaardige gesprek met Tom Galvin in gedachten al vele malen herhaald.

Luister, bedankt dat ik mocht bijspringen in die Italië-toestand. Wie was die man eigenlijk? In het internettijdperk moest die informatie te vinden zijn, en Danny was in elk geval een kei in onderzoek.

Aan zijn bureau in de kleine nis in de woonkamer die nu zijn ‘werk-kamer’ was – zijn kantoor was Abby’s slaapkamer geworden – open-

de Danny een zoekprogramma op zijn oude MacBook Pro. LinkedIn had een lange lijst Thomas Galvins. Halverwege die lijst stond een zekere Thomas X. Galvin die was afgestudeerd aan Boston College, bij Putnam Investments had gewerkt en de oprichter, president-directeur, hoofd Beleggingen en algemeen directeur was van Galvin Advisers aan Saint James Avenue in Boston.

Bingo.

Rex, die zich had opgerold op Danny's schoenen, slaakte een lange, hartgrondige zucht en nestelde zich nog dichter tegen hem aan.

Galvin Advisers in Boston, Massachusetts. De website was niets meer dan een beveiligde webpagina met een panoramafoto van het financiële district van Boston en een inlogvenstertje dat om gebruikersnaam en wachtwoord vroeg. Daarboven stonden de woorden: *Deze website is uitsluitend bedoeld voor de werknemers en investeerders van Galvin Advisers.*

Danny's vriendin, Lucy Lindstrom, arriveerde met het avondmaal in een witte plastic zak. Een afhaalmaaltijd van een tent in Newbury Street: een salade voor haar en tagliatelle met scampi voor hem. Hij rook de knoflook, de warme olijfolie, de oregano en een vleugje azijn.

Ze bukte zich om Rex' snoet te aaien, zodat hij verzaligd zijn ogen sloot. Daarna gaf ze Danny een aai en een kus. Haar haren roken vaag naar sigaretten, waaruit Danny opmaakte dat ze de dag had besteed aan ambulante hulpverlening. Ze werkte als psychiater bij de gezondheidszorg voor daklozen van Boston en bracht elke week twee dagen op straat door om te proberen daklozen over te halen zich te laten opnemen en behandelen.

Ze droeg een lichtgrijze coltrui onder een blauwe sweater met v-hals, een zwarte spijkerbroek en een prachtig paar zwartleren laarzen waar Danny haar graag in zag. Ze had een grote zwarte bril op, die ze volgens Danny gebruikte om er op haar werk alledaagser en dus minder kwetsbaar uit te zien. Het gaf haar iets charmant bedachtzaams.

Ze hadden nu drie jaar iets met elkaar, maar ze kenden elkaar al sinds ze eerstejaars waren aan Columbia. In die tijd, voordat het leven hen allebei door elkaar had geschud, had Lucy Lindstrom onbereikbaar geleken. In de ogen van Danny was ze hét stuk van zijn jaar. Ze had blonde haren die in weerbarstige krullen op haar schouders vielen, een spitse neus en kin, blauwgrijze ogen, een verblindende glimlach, een vertederende overbeet.

Ze was indertijd ver boven zijn niveau geweest. En nog steeds, eerlijk gezegd.

De twee decennia sinds hun studietijd hadden vage lijntjes rond haar mond geëetst en verticale zorgenrimpels tussen haar blonde wenkbrauwen. Het waren niet alleen de jaren; ze had ook een ongelukkig eerste huwelijk achter de rug.

Danny wist dat ze, net als de meeste vrouwen geïndoctrineerd door modebladen, overgevoelig was voor ouderdomssporen.

Danny liet het koud. Hij vond Lucy nu mooier dan toen ze eerstejaars was.

Ze zette de ronde bakjes van aluminiumfolie op de eettafel en maakte de kartonnen deksels open.

‘Zware dag?’

‘Voornamelijk veel rondlopen. Ik moet douchen.’

Lucy klaagde nooit over haar werk. Dat bewonderde hij. ‘Eerst een glas wijn?’

‘Natuurlijk, waarom ook niet?’

Hij ontkurkte een fles gekoelde sancerre en schonk hun elk een glas in. Ze klonken. De wijn was tintelend, rins en droog.

‘Straathoekwerk?’

Ze knikte. ‘Er was vandaag een man bij South Station die op een bank lag te slapen. Hij ziet eruit als zeventig, maar kan evengoed tien jaar jonger zijn – je weet hoe slopend het leven op straat is. Nou, de politie probeerde hem naar een van onze dagverblijven te brengen, maar hij weigerde mee te gaan. Verzette zich met hand en tand. Dus probeerde ik het.’

Ze keek gekweld, alsof ze het opnieuw beleefde. En tegelijkertijd vertederd, in vervoering. Ze voelde zich hecht verbonden met de daklozen. Wat Danny betrof waren het zwervers en schooiers, maar ze waren Lucy’s kinderen, haar pupillen, niet haar patiënten.

‘Ik zei tegen hem dat het ’s nachts bitter koud is en dat hij beter in het overnachtingscentrum kon gaan slapen in plaats van op straat. Maar hij zei dat er met zijn eten werd geknoeid en dat ze hem te pakken zullen nemen als hij gaat slapen. Hij begon te bazelen – allerlei onzin. Wartaal.’

Hij knikte. ‘Paranoïde schizofreen.’ Hij vond haar werk fascinerend, maar tegelijkertijd intens verbijsterend. Hoe kon ze het verdragen voor mensen te zorgen die haar hulp niet wilden?

‘Waarschijnlijk. We moeten hem Risperdal voorschrijven, maar

eerst wil ik hem aan het praten krijgen. Dus ik vroeg of ik erbij mocht komen zitten en hij zei nee. Ik zei dat ik alleen maar wilde helpen. Hij zei: “Wat kun jij verdomme voor me doen?” Dus ik zei: “Nou, ik heb sigaretten.” En hij zei: “O, oké.” Ze nam een slok wijn.

Danny lachte. ‘Opeens kon je hem niet meer de mond snoeren.’

‘Ik gaf hem een tegoedbon van vijf dollar voor McDonald’s, een sigaret en een paar witte sokken.’

‘Dus hij komt naar je toe?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Later misschien. Ik moet eerst zijn vertrouwen winnen. Maar weet je, die man heeft iets echt... ontroerends.’

‘Hoezo?’

‘Er schuilt een intelligentie in hem. Een echt grote, geïnteresseerde geest, diep in hem opgesloten. Het is bijna hartverscheurend.’

De telefoon ging.

Nee, dacht hij. *Laat het niet weer Tony Santangelo van Asset Recovery Solutions zijn.* Hij wilde de oproep al naar de voicemail laten gaan toen hij het nummer checkte: netnummer 212 en de naam van zijn literair agent, Levitan Freed Associates.

Zijn agent, Mindy Levitan, belde zelden, alleen als ze bezig was een deal voor hem te sluiten.

Het zou vast geen goed nieuws zijn.

‘Hoe is het leven in de zoutmijnen?’ vroeg Mindy. Ze had een schorre stem als gevolg van jarenlang roken, iets waarmee ze pas onlangs had kunnen stoppen met de hulp van een Russische hypnotiseur.

‘Uitstekend,’ loog hij. ‘Druk bezig.’ Hij werkte al enkele jaren aan een biografie van een negentiende-eeuwse uitbouter, Jay Gould.

‘Mooi, mooi. Zo hoor ik het graag.’ Ze zei het zonder enig enthousiasme. ‘Luister, Danny. Sorry dat ik je rond etenstijd bel, maar ik kom net binnen in mijn zomerhuis en checkte mijn berichten. Ik ben gebeld door Louisa.’ Louisa Penniman was Danny’s redacteur, een legendarische redacteur van ‘serieuze’ non-fictie. Ze had haar sporen verdiend met boeken vol inside-information over politiek en de memoires van enkele presidenten. Ze werd wijd en zijd gevreesd en nog wijder gehaat.

‘Je valt weg,’ zei Danny. ‘Ik raak je kwijt.’

‘Leuk geprobeerd. We bellen alle twee met een vaste telefoon. Luister, dit is serieus, Danny. Ze wil het afzeggen.’

Danny voelde dat zijn mond droog werd. ‘Ze wil het afzeggen omdat ik een paar maanden te laat ben?’

‘Ten eerste, vriend, is het niet “een paar” maanden, het is vijftien maanden...’

‘Oké, maar...’

‘Je weet hoe slecht het gaat in het boekenvak. Alle uitgeverij maken zich enorm zorgen over wat er gebeurt met e-books. Ze grijpen tegenwoordig elk excuus aan om contracten op te zeggen.’

‘Is er ooit een tijd geweest dat het wél goed ging in het boekenvak?’

Mindy slaakte een korte, meelevende lach, meer een blaf. ‘Louise Penniman maakt geen grapjes.’

‘Dit is niet zomaar een dreigement? Ik bedoel, denk je... is dit serieus?’

‘Zo serieus als kanker,’ zei Mindy. En ze voegde er haastig aan toe: ‘Sorry. Slechte woordkeus.’

Mindy Levitan had hem een hoger voorschot voor zijn biografie over Jay Gould bezorgd dan hij ooit had verwacht. Het hielp dat zijn eerste boek, *The Kennedys of Boston*, genomineerd was voor de Pulitzer Prize, hoewel het niet bijzonder goed verkocht. En ook niet echt de Pulitzer Prize had gewonnen.

Bovendien moest hij toegeven dat zijn voorstel verdomd goed was geweest. En Mindy’s verkooppraatje tegenover de uitgeverij was zelfs nog beter geweest. *Niemand weet nog wie Jay Gould was*, had ze in haar e-mail geschreven. *Maar er was ook niemand die ooit had gehoord van een olympische hardloper die tijdens de Tweede Wereldoorlog werd neergeschoten, maar toch was Unbroken een gigantische bestseller. En er was ook niemand die ooit had gehoord van een seriemoordenaar in Chicago tijdens de Wereldtentoonstelling, maar dat weerhield lezers er niet van The Devil in the White City te kopen: het is maar net hoe het verhaal wordt verteld.*

En Danny wist hoe hij het verhaal moest vertellen. Jay Gould was een spoorwagspeculant geweest, stakingbreker en een van de rijkste mannen van Amerika, een handelaar met voorkennis en een virtuoos omkoper, een zwendelaar en een leugenaar die er zelfs prat op ging dat hij ‘de meest gehate man in Amerika’ was.